

Adamı zorla deli ederler

Category: Hekayalar, Kitapcy, Satiriki hekaýalar

написано kitapcy | 24 январа, 2025

Adamı zorla deli ederler ADAMI ZORLA DELİ EDERLER

Gözlüklü olanı,

– Arkadaşlar, dedi, bu birdenbire karar verilecek iş değil. İyice düşünüp taşınmak gerekir.

İçlerinden en genci,

– Evet, dedi, çok iyi düşünmeliyiz. Kendi elimizle kendi başımıza püsküllü bela almayalım.

Yüzü çilli adam,

– Önce şunu düşünelim, dedi, biz şimdikinden memnun muyuz?

Hep birden,

– Değiliz! dediler. O tekrar sordu:

– Neden memnun değiliz? Gözlüklüsü,

– Deli birader, dedi, herif deli... Öbürleri,

– Evet, deli!.. Zırdeli!.. diye tekrarladılar... Çilli adam,

– Tamam, dedi, mesele burada işte. Yeniden bir deli seçmeyelim.

Şişman göbekli adam,

– Bundan önceki de deliydi, dedi. Gözlüklü,

– Biz bunlar deli diye seçmiyoruz ki... dedi, akıllı, uslu adamlar diye seçiyoruz. En akıllı bildiğimiz sonradan zırdeli çıkıyor.

İkidebir öksüren zayıf ihtiyar,

– Allah Allah... dedi, ne hikmettir bilmem ki, bu makama gelenler aklını oynatıyor.

Şişman,

Bu makama gelenler değil, bu makama getirdiklerimiz, diye sözü düzeltti.

Genç olanı,

Makamın ne kabahati var? dedi. Anlaşılan bunlar aslında hep deli, ama delilik yapmaya fırsat bulamıyorlar. Biz başımıza geçirince fırsat bu fırsat diye işi azıtıyorlar.

Sıska ihtiyar,

İster eskiden olsun, ister sonradan... Benim bildiğim, bunların hepsi deli çıkıyor, şimdiye kadar bir akıllısını göremedik, dedi.

Çilli adam,

Yahu, şöyle böyle diyorsunuz ama, bu adam benim aşağı yukarı otuz yıllık arkadaşım. Biz bunu başkan yapmadan önce deliliği falan yoktu, dedi.

Olabilir... Her deli, anadandoğma deli olmaz ya... Demek delirmek için kendisini başkan yapmamızı beklemiş.

Gözlüklü,

Onu bunu bırakın, dedi, eskisi geçmiş. Bu kez kimi başkan yapacağız?

Herbiri bir ad ortaya attı. Bütün adlara karşı konuldu. Yeni seçilecek başkan hem deli olmayacak, hem de seçildikten sonra delirmeyecekti.

Belki yüz ad saydılar. Hiçbirini gözleri tutmadı. Gözlüklü adam.

Tamam, dedi, benim aklıma geldi. Rasim Bey'e ne dersiniz?

Allah için namuslu adam.

– Hem namuslu, hem terbiyeli, hem de alçakgönüllü...

Kimsenin malında gözü yok. İyiliksever.

– Bilgili, tokgözlü, toksözlü...

– Çalışkan, tecrübeli...

Rasim Bey'i öve öve bitiremiyorlardı. Şişman, göbekli adam, Benim bildiğim, Rasim Bey, başkan olmak istemez! dedi.

Sıska ihtiyar,

Evet, dedi, ben onu çocukluğundan beri tanırım. Hiç sanmam ki başkan olsun.

Çilli,

– Olmaz, dedi, imkânı yok olmaz. Böyle işlere burnunu sokmak istemez.

Genç adam,

– Kabul etmez! dedi.

Gözlüklü bağırdı:

– Peki, ne yapalım? Ben de biliyorum olmaz ama, söyleyin de oyle yapalım. Bir adam bulduk işe yarar, o da kabul etmeyecek.

Bu toplantıda konuşanların gösterdiği adayın kazanmaması

olanaksızdı. Halkın onlara büyük güveni olduğundan, kimi seçin derlerse, halk onu seçerdi.

Hep birden kalkıp Rasim Bey'in evine gittiler. Durumu anlattılar. Kimi başkan yapmışlarsa, sonunda ne mal olduğu anlaşılıymıştı. Hepsi deli çıkmıştı.

Rasim Bey,

– Bana ne kastınız var? dedi. Beni de delirtmek mi istiyorsunuz?

– Estağfurullah. Sen akli başında bir insansın. Bu işi senden rica ediyoruz.

– imkânsız, yapamam.

– Bu bir memleket görevi Rasim Bey.

– Milletin umudu sizde Rasim Bey...

– Halka hizmet...

– Vatan işi bu Rasim Bey...

O denli üstelediler ki, sonunda Rasim Bey,

– Bir şartla kabul ederim, dedi.

– Söyle, emret!..

– Bütün şartlarını peşin peşin kabul ediyoruz.

Rasim Bey,

– Şartım şu, dedi. Bakın açık söylüyorum. Sonradan söylemedi demeyin. Dalkavukluk istemem!.. Ziyafet miyafet istemem, kimse beni şişirmeyecek... Beni öve öve göklere çıkarmayacaksınız. Benim için nutuklar vermeyeceksiniz. Nasıl? Yapabilir misiniz? , Ben de insanım. Beni baştan çıkarmak yok, kabul mü?

Kabul!., diye bağırıldılar.

– Gördün mü namuslu insanı?

– Akli başında adam böyle olur işte...

– Aşkolsun şu Rasim Bey'e...

Rasim Bey seçimi kazandı, başkan oldu. Daha o sabah evine elliyi aşkın tebrik telgrafı geldi. Bir tanesini açtı, okudu: "Pek muhterem ve memleketimizin en değerli, güzide evladı, pek Sayın Bay Rasim" diye başlıyordu.

Öbür tebrik telgraflarını okumadı.

– Allahım, sen beni koru!., diye Tanrıya yalvardı.

Az sonra kapı çalındı. Gözlüklü adam, elinde büyük bir çiçek demetiyle geldi. Eğilerek tebriklerini sundu. Rasim Bey

suratını astı.

– Bunların ne gereği var? dedi.

Biraz sonra, sıska ihtiyar, bastonuna dayanarak, bir elinde büyük bir çiçek demetiyle geldi. İki büklüm, Rasim Bey'in ellerine irildi. Rasim Bey suratını astı, sert ve soğuk,

– Zahmet ettiniz! dedi.

Genç olanı, çilli adam, şişman göbekli, sırayla geliyorlar, tebriklerini, saygılarını sunup gidiyorlardı.

Rasim Bey,

Aklımı sen koru Tanrım! diye dua ediyordu.

Şerefinize ziyafet var! diye haber geldi.

Rasim Bey, gitsem mi, gitmesem mi, diye düşünürken, kapıya araba dayandı.

Salon, saray salonu gibi donanmıştı. Kırk kişilik sofrada vazoda çiçekler, şamdanlar, neler neler yoktu. Gözlüklü adam, kadehi elinde ayağa kalktı.

Önce seçim başarısını kutlamakla söze başlayıp Rasim Bey'e döndü:

Ey büyük zekâ!.. Ey eşsiz adam!.. Ey harika insan!.. Senin yapıcı zekânla kısa zamanda...

Yüzü kıpkırmızı olan Rasim Bey sofradan kalktı, öfkeyle evine döndü İçinden,

Bu ders onlara yeter! diyordu.

Ertesi gün, işinin başına gitmek için evinden çıktı. Bir de baktı ki, sokakta bir şenlik... Evinin kapısından belediye dairesine kadar yola halılar serilmiş. Davullar, zurnalar çalıyor. Defne dallarıyla her yan donanmış. Okul çocukları yollara dizilmiş. Bir alkıştı koptu.

– Yaşa!

Genç adam, şehir bandosunun davulcusuna bağıırıyordu:

– Daha kuvvetli vur!

Çocuklara bağıırıyordu:

– Daha kuvvetli bağıırın!

– Yaşaaaa...

Yollarda kurbanlar kesiliyordu. Anayolun ortasına defne dallarıyla süslü bir tak yapılmış, üstüne, "Yeni başkanımız, çok yaşa!" yazılmıştı.

Kürsüye çıkan şişman göbekli adam nutka başladı:

– Çalışkanlığı, doğruluğu, işbilirliği, yurtseverliğiyle bütün hemşerilerin kalbinde sarsılmaz biyer almış olan yeni başkanımız...

Hiddetten kıpkırmızı olan Rasim Bey ileri atıldı. Şişman, göbekli adamın okuduğu kâğıdı elinden çekip aldı, yırttı.

– İstemem böyle şey! diye şişman adamı tersledi.

Çilli adam,

– Yurттаşlar! diye bağırdı, şu alçakgönüllülük örneği hareketi kimde gördünüz? Yaşasın yeni başkanımız!

– Yaşasın!..

Yoğun bir alkış koptu. Yeni başkan alkışlardan, yağmurdan kaçır gibi koşarak kendisini büyük yapıya attı. Salon, gelenlerle dolup taşıyordu.

Elleri göbeğinde bağlı genç adam,

– Bir emriniz var mı, sayın başkanım? dedi.

Sıska ihtiyar,

– Hiçkimse şimdiye kadar bu makama sizin gibi yakışmamıştı, dedi.

Başkan,

– Vallahi, billahi istifa ederim! diye bağırdı, çıkın dışarı!..

Odadakiler, iki büklüm eğilerek geri geri gittiler:

Başüstüne!.. Emredersiniz... çıkalım! Rasim Bey başını salladı, lahavle çekti. Çilli adam,

İstirahat buyurun Beyefendi! dedi. Gözlüklü,

Siz bilirsiniz ama, ilk günden bu kadar yorulmasanız iyi olur

– efendim dedi.

Başkan,

– Defolun!., diye bağırdı.

Çalışma olanağı yoktu. Dışarı çıktı. Genç adam,

– Çekilin!.. Başkanımız geliyor! Yol açın! diye halkı dağıttı.

Rasim Bey evine kapandı. 0 gün hiç dışarı çıkmadı. Ertesi sabah orada çıkan iki yerel gazeteyi getirtti. Gazetelerde kocaman resimleri basılmıştı. Biri “Hemşerilerinin övündüğü büyük zekâ”, öbürü “Dünyanın en çalışkan başkanı” diye

yazıyordu. Bütün gazeteler onun övgüleriyle doluydu. Akşam otomobille kapısına geldiler: Bugün gelen oyuncu kızlar, evinize mi gelsinler, yoksa zatininiz gazinoyu teşrif eder misiniz? Rasim Bey,

– Ben gelirim, dedi.

Gazinoda genç adanı,

Aynı havayı teneffüs etmekle mutluluk duyduğumuz Sayın Başkamız... diye başladı, yarım saat konuştu. Rasim Bey onu susturmuştu ki, arkadan gözlüklü başladı:

– Ne kadar mutluyuz ki, böyle erdemli bir başkanın.. Rasim Bey gülümsüyordu.

Aradan bir yıl kadar geçti... Gözlüklü, genç adam, şişman, göbekli sıska ihtiyar yine toplanmış konuşuyorlardı: Biz bununla başa çıkamayız arkadaşlar!.. Bu hepsinden baskın çıktı. Biz başkan seçmemişiz, başımıza satın almışız.

Deliyile başa çıkılmaz birader...

Mağrur, küçük dağları ben yarattım diyor.

– Bu ne burnu büyüklük?

– Deliler böyle olur.

– Peki ne yapacağız? Yeni seçimlere kadar bu deliyi başımızda çekecek miyiz?

– Yok canım! Ne diye? Herif tımarhanelik deli işte, doğduğu evi müze yaptırıyor. Meydana heykelini diktirmeye kalktı!

– Dün birinin suratına tükürmüş.

– Geçen gece de rakı masasının üstüne çıkıp çiftetelli oynadı.

– Peki, ne yapacağız bu zırdeliyi?

– Yapılacak şey, bunu doktora muayene ettirip bir deli raporu almak, sonra da tımarhaneye göndermek.

Gözlüklü,

– Vakit kaybetmeyelim, belki birisinin üzerine atılır, elinden bir kaza çıkar, dedi.

– Evet, evet... Çok doğru.

– Yarın sabah erkenden, bağlatalım, tımarhaneye gönderelim. O zaman yeni seçimlere gideriz.

– Peki, şimdi kimi başkan yapacağız?

– Aman arkadaşlar! Dikkatli olalım, hiç olmazsa bu kez akli başında birini seçelim.

– Doğru... Bu delilerden bıktık vallahi!..

Aziz NESİN. Satiriki hekaýalar